

BLAŽEV ŽEGEN

Blaževa popotnica

osebnemu izboru aktualnih besedil songov, ki jih izvajamo z bendom, kot vedno in od nekdanj – izključno z ustvarjalno avtorsko usmeritvijo. Ni časa in prostora za priredbe, kopije, popačenke ...

Zgodnja dela kot so *Košček misli*, *Kdo je kriv* ali *Frajerka*, ki smo jih igrali v osemdesetih prejšnjega stoletja, bend pa se je imenoval Minsko polje, so ostala le na amaterskih demo posnetkih in morda smo jih prerastli. V knjižici ni niti pesmi *Melanholija* ali *Si srečen prijatelj* iz zbirke *Pegaz prebija zvočni zid*, ki jih je v zgodnjih devetdesetih akustična skupina Ilex posnela z drugim basistom. Iz vmesnega obdobja sta *Sončna nedelja* in *Moj kamen* (iz knjige *Pegaz prebija zvočni zid*), ki smo jih uspeli posneti z zasedbo Pegazz; pesmi še vedno izvajamo. S kvartetom smo v prvem letu enaindvajsetega stoletja posneli studijski mini album *Ekstlibris*. *Slaba vest* je v tej knjižici prva, *Bog ni mrtev* pa zadnja ... tudi zato, ker v obdobju dveh prestopnih let (okroglih osem let) nisem izdal nobene knjige. Nekaj besedil sem napisal, nekaj starih pesmi pa priredil v songe. *Svojih stopinj ne dam* je prirejena *Enigma*, *Čakam čas* je iz knjige *V redu kaos ...* Tako pesmi in njihova sporočila ohranjajo življenje v songih, ki jih zdaj izvajamo s triom Ex animo, iz duše – nalašč, namenoma. Za poslušalce, zase in za nostalgijo. Vsako, še tako sladko zdravilo za nostalgijo, pa je seveda le – blažev žegen.

CERDONIS

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-1

PRAPOTNIK, Blaž

Blažev žegen : songi / Blaž Prapótnik ; [fotografije v mozaiku
Dejan Jordanov ... et al.]. – Slovenj Gradec : Cerdonis, 2005

ISBN 961-6244-15-9

217691648

Blaž Prapótnik

BLAŽEV ŽEGEN

songi

CERDONIS, 2005

Posvetilo

... mojim trem muzam.

*Iskrena hvala vsem, ki ste verjeli v te verze,
jim kdaj posodili svoj glas, inštrument,
glasbo, aranžma ... ali angažma.*

*Hvala vam, ki ste omogočili natis knjige.
In ... oprosti, poezija, spet sem te izdal.*

Kazalce

<i>Blaževa popotnica</i>	2
Slaba vest	8
Slepa ulica	10
Vsega imam	12
Naj govorijo	14
Kdo je svoboden	16
Odvoz smeti	18
Svojih stopinj ne dam / Enigma	20
Egoist	22
Kažipot za nikamor	24
Sončna nedelja	26
Bel oblak	28
(O)krasna punca	30
Srečanje z Venero	32
Moj kamen	34
Čakam čas	35
Balada o njem	36
Bog ni mrtev	38
<i>O avtorju</i>	<i>(na zavihku)</i>

Slaba vest

Na obrobju velemesta
z neba zasije Rimska cesta,
dol pogleda na ljudi
milijarda drobčenih oči.

V temnih parkih na klopeh
jasno sanjajo v nočeh,
svetlobo daleč od luči,
samotni v množici ljudi.

V mraku se prikrade vtis,
da tam leži star časopis
in ko gledam se mi zdi,
da v parku prav nikogar ni.

*Ne poznamo teh ljudi,
doma so v črni kroniki
na dnu življenja in strani,
kot novica brez podpisa.
Njihova smrt
je slaba vest iz časopisa.*

Slepa ulica

Tloris narave s šestilom in ravnilom
je kot ocena nravi z lesenim merilom.
Človeka nikar ne meri s čevlji in palci;
niti kalupi v glavi niso natančni kazalci.
V družbi različnih smo samo še bolj sami,
če zraste zid molka v slepo ulico pred nami.

*Slepa ulica molka je samotna in siva,
pisani otroci se tu ne smejo igrati.
V slepi ulici molka sreča ne prebiva,
življenje je skrito za zaprtimi vrati.*

V mračnem pasu obzorja zamira pogovor
nekdo odhaja samotni in išče odgovor:
So res te zamisli tako negotove, čeprav
podirajo stene in postavljajo mostove?!
Zidovje labirinta narejeno brez načrta
je meja, ki ločuje le izmišljena črta?

Vsega imam

Imam vse, česar ne potrebujem,
 imam načrte, ki jih ne uresničujem,
 imam glavo, a je ne uporabljam,
 imam ideje o katerih ne razglabljam.
 Imam prepričanje, ki se ga ne držim
 imam življenje – pa ga ne živim.

Imam prijatelja, ki ga ne maram,
 imam žensko, ampak jo varam.
 Imam ljubimca, vendar ne priznam,
 imam znance, ki jih ne poznam.
 Imam sovražnike, ki se jih ne bojim -
 izbral sem take, da lahko
 mirno spim.

Imam pravico – a težko si jo vzamem,
 Imam resnico, ki ji ne verjamem,
 Imam Boga, pa v resnici ne obstaja,
 Imam pekel – nič slabši od raja.

Naj govorijo

Kdo si želi biti nor-mal-en in
enolično živeti vsakdan.
Groza me je tele vizije:
puste maske topo zrejo v ekran.

Odlepiš se v strahu z vrha krivulje,
ker če bi padel, se ne bi pobral.
A skozi luknjo v času-prostoru
glas ti prišepne, da storil si prav.

*Naj govorijo ... kar se jim zdi.
Kar govorimo, prazno zveni.*

Vedno letel bom na svoji višini,
strmo se vzpenjal, nikoli pristal,
na ravnino vsakdanje rutine
ne bom strmoglavil in obležal.

Kdo je svoboden

Črne ovce v beli čredi
nosijo ponosno svoje runo.
Volkovi – tulijo v krdelu,
zdaj že vsak na drugo luno.

Iz množice brezimnih števil
že štrlijo brihtne glave,
ne potlačijo jih več nazaj:
ne obroki, ne predstave.

*Kdor beži še ni svoboden,
kdor beži še ni prost.*

Homo sapiens si zastavlja
filozofska vprašanja:
Kdaj je ugoden trenutek?
Ali je večnost pravi čas za dejanja?!
Vedno bolj ga zanima,
kdo je svoboden in
rad bi vedel, kdo je res prost.

Odvoz smeti

Začelo je smrdeti, kjer odvrkli smo simbole
in gre mi na kozlanje, ko se spomnim na
parole.

Kante so prepolne, da iztresem svinjarijo,
zdaj ni več prostora – povsod bacili se redijo.

Ne brskaj po smeteh, ker ni več kaj iskati,
kar bilo je vrednega, smo morali prodati.
Ne išči v smeteh leska starega spomina,
da se ti ne dvigne nivo adrenalina.

*Danes zjutraj so prišli,
da odpeljejo stvari,
da spraznijo lobanje
in kante za smeti.*

Vse naj pohrustajo miši in podgane,
oči resnici v rane – naj izpraskajo vrane.
Na smetišču zgodovine je vedno grozna gneča,
če te sortirajo pravilno – je to le gola sreča.

Svojih stopinj ne dam

Tujec sem,
tujek v očesu gledalca,
statist na prizorišču
igre brez popravkov,
v zgodbi brez smisla,
z dialogi brez stavkov.

Popotnik sem
na križišču brez kažipotov,
na razpotju brez znakov
pozabljen vagon na progi
ukinjenih vlakov.

*In vendar svojih stopinj
ne dam nikomur,
lahke ali težke
so samo moje.*

Veteran na povorki,
sredi klovnov in bedakov,
odvečna figura na tem
sprehajališču
navzkrižnih korakov.

Vzel bom kristalni kelih in vanj natočil dan,
izpil bom iz večera vso svetlobo, dolgo gledal
drsenje mehke sence, dokler se noč ne splazi v
sobo.

Lahko se bom obrnil stran, prespal vso zgodovino,
zamudil bom na zadnji vlak in ne bo mi treba s
tabo v kino.

Jutri bom dan posvetil sebi, z obraza ti že berem
zavist, – ves dan v lastni senci, jutri bom egoist.

Jutri bom egoist, jutri bom egoist

Za telefon me ne skrbi, njegove klice bom preslišal,
in če boš stal pred vrati, prav ničesar ne boš slišal.
Vzel bom kristalni kelih in vanj natočil dan,
izpil bom iz večera vso svetlobo.

Spustil bom psa, naj sam divja za drevesi.

Iztegnil bom noge čez mizo in se praskal za ušesi.

Jutri bom dan posvetil sebi, z obraza ti že berem
zavist, – ves dan v lastni senci, jutri bom egoist.

Jutri bom egoist, jutri bom egoist

Zjutraj, ko me bo zbudila, ji bom iztrgal drobovino,
da jo bo kak revež peljal na surovino.

Jutri bom dan posvetil sebi, z obraza ti že berem
zavist, – ves dan v lastni senci, jutri bom egoist.

Kažipot za nikamor

Stojim kot kažipot za nikamor
in čakam, da kdo mi ustavi.
A moj palček nima sreče,
jaz zanje nisem pravi.
Razbeljen dan mi leze čez čelo
in sili v oči.
Na robu stojim s svojo kratko senco,
sam sredi dolge poti ...

*Ko odhajaš na pot,
lahko se ti zgodi,
da ne vidiš ničesar
razen cilja pred očmi.*

Ne, ne bom preklinjal
in ne bom se jezil;
pot se spreminja v cilj,
navidez nedosegljiv.

Stojim
in čakam
razbeljen dan
v oči.

Sončna nedelja

Slonim na oknu in zeham, – zunaj je nedelja.
Gledam jo od daleč, kako polna je veselja.
Sonce se igra z ljudmi tam dol'
in sije na otroke.

Možje robato hvalijo dan in
si segajo v kosmate roke.

Mladiči imajo živahne sence
zarisane na sledove koles in
zasanjane matere vlačijo rožnate
dojenčke po svetlozeleni sencu dreves.

*Obrazi so obsijani s sijočimi nasmehi.
V nedeljo se – odpuščajo grehi.*

Zunaj je nedelja,
gledam jo od daleč, kako polna je ljudi.
S prave distance so vsi videti srečni,
majhni in brez žalosti.
S sladoledi v rokah in polnimi usti
so zadovoljno dolgočasni,
podobni lenim in sitim živalim iz
tiste stare pozabljene basni.

Kaj če bi skočil tja dol
in jim iz same zlobe pokvaril dan?!
Zdaj je čisto vseeno, jutri se
s ponedeljkom začenja
oleseneli vsakdan!

Bel oblak

Povprečen dan na travniku sreče
je obračal za soncem svoj blede nasmeh,
nebo je žarelo, žarelo mehko
in se zrcalilo v očeh.

Stal sem sam in te gledal -
prišla si kot nežno bel oblak,
toda počasi se je čez travnik
grozeče splazil sence mrak

*Čez obzorje prihajaš kot bel oblak
in mečeš na zemljo svoje sence mrak.*

Stopila si med sonce in modrino v očeh,
prekrila nebo in nasmeh na tleh;
zdaj vem, da senca, tema in mrak
spremljata tudi tebe - beli oblak.

(O)krasna punca

Ne vem, če sva se kdaj res poznala
spomnim se le, da si mi dala
nizke strasti kljub visoki postavi;
še vedno imaš več soli
v mednožju kot v glavi.

Še vedno vsak falot zate je pravi,
pa če se svet na glavo postavi.
Svoje čare prodajaš v sumljivem lokalu;
končaš, ko se postaraš – v odtočnem kanalu.

*O, okrasna punca
okrasna, krasna punca.
Nič več me ne skrbi za tebe (veš)
za tebe se mi gladko je, je, je ...*

Večer ti z obraza umije nasmeh,
jutro s telesa opere ves greh,
kurja koža te oblije, ko se spomniš noči -
za temo med ušesi pa te nič ne skrbi.

Glavo uporabljaj kot stojalo za frizure,
telo za obešalnik in shujševalne kure.
S predpisano intelektualno dieto,
tudi vse neumno – zate je sveto!

Srečanje z Venero

Bilo je nekje v mraku vesolja
 sta se najini orbiti skoraj dotaknili
 in pogled je spolzel
 po oblikah obraza,
 odtipal po volumnih telesa
 in se dvignil v oholo odmaknjenost.

*In nihče ni opazil,
 nihče ni niti pomislil,
 da na Veneri ni življenja-
 a jaz sem vedel zagotovo:
 da si mrtva in pusta,
 ker sem nekoč, zdavnaj že-
 raziskal tvojo površino.*

Morda sem zaznal tudi vonj
 ali pa sem si samo domišljjal
 to strupeno atmosfero,
 ko si drsela mimo.

In nihče ni opazil, ...

Moj kamen

Korenine drevesa tvoje ljubezni
so se ovile okrog mojega kamna v prsih.
Z najtanjšimi nitmi si segla
v vse obskurne razpoke tega kamna.

*Veš, moj kamen je poln razpok,
zato mora tvoje drevo umreti.*

Tvoja usodna napaka, ker ...
So razpoke,
ki vanje svetloba ne sme vstopiti.
So razpoke,
iz katerih veje strupeno hladen mrak,
ki zledeni še tako vroče želje.
In korenine zmrznejo.

Čakam čas

Malo duš je v vicah prazne sobe
a hitro te uročijo v negibni ples.
Okno uokvirja svetlobo dneva,
pogreznjeno med gube zaves.

*Čakam čas, da tihi koraki
preglasijo udarce nihala.
Čakam čas, da bosta dih,
dih in ura zastala ...*

Koščene stene nosijo polna naročja
slik podobe zdavnaj so zbledele.
Klavir sameva v zamolklost večera,
melodije so v tišino izzvene.

Balada o njem

Rodil se je ob nepravem času
in izbral si je napačen kraj,
zavrgel je svet in svet njega,
a nihče ne ve zakaj.

Od takrat je rasel iz protesta
in ni zaupal tem ljudem,
začel je mislit' s svojo glavo,
ker ni nasedal več lažem.

Pazili so, da ne bi se pokvaril,
a kaj, ko pokvarjen je že bil,
želeli so, da ne bi bil v slabi družbi,
a se je v taki že rodil.

Vsega naveličan se je počutil bedno
in prekleto;
od vseh družabnih iger je igral najraje
rusko ruleto.

Balada o njem ...

Življenje ga je zbil na kolena,
ugasnil je up v očeh,
vedel je, da ni rešitve
in v ustih mu je zamrl smeh.
In ko je zadnjič gledal proti nebu,
je bilo obarvano škrlatno,
s koščeno roko preko trupla
smrt je vrgla črno platno.

Bog ni mrtev

Bog ni mrtev, ampak samo spi.
 Dremlje v nas,
 ki smo ga pregnali iz ogretilh src
 v grobnice iz kamna, kjer zatohlo zaudarja
 po smrti izdihnen zrak.

V isti sapi je bergla beračev usmiljenja,
 med prepirom o njem
 grozeče dvignjena gorjača.
 In ni nas strah pogleda, uprtega
 v eno samo trmasto obzorje.

*A Bog ni mrtev.
 O, če spi pravično spanje in upa sanje ...
 Ga bomo prepoznali v sebi in
 prebudili v veri, da so ljubezen,
 blagost in modrost vzhajajoča zarja?*

Ali pa noč,
 z glavo navzdol, kot netopir
 obešena v razvaline,
 čaka na zaton Človeka?!

Blaž Prapótnik

Blažev žegen

songi

Založba CERDONIS, Slovenj Gradec; www.cerdonis.si

za založbo: mag. Andrej Golob,

uredniški odbor: Andrej Makuc, Tone Turičnik,

Matjaž Apat in Blaž Prapótnik, urednik

fotografije v mozaiku: Dejan Jordanov, Tina Hauser,

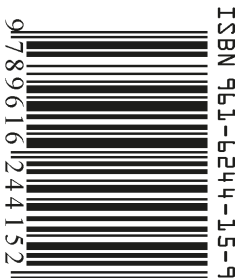
Tomo Jeseničnik, Primož Juvan, Andrej Knez,

Jože Repas, Matjaž Kovačič in avtorjev arhiv

Priprava za tisk: grafični studio Cerdonis

Tisk / vezava: Cerdonis / Tiskarna Grešovnik

leto: 2005

CERDONIS: Matevž Cerdonis iz Slovenj Gradca, srednjeveški Matthaeus Cerdonis de Windischgretz, je prvi dokumentirani tiskar iz slovenskih krajev. Študiral je na Dunaju, postal baccalaureus in magister ter predaval na univerzi. V letih od 1482 do 1487 je imel svojo tiskarno v Padovi kot zadnji samostojni tiskar inkunabul. Izdal je okrog 60 poljudnoznanstvenih knjig, predvsem za potrebe tamkajšnje univerze, med njimi nekaj izrazito humanističnih. Cerdonis je tiskal le z eno vrsto črk – z malo gotico – in namesto listov paginiral polovične tiskovne pole. Narodna in univerzitetna knjižnica v Ljubljani hrani nekaj njegovih originalnih tiskov iz let 1483 in 1486.

Blaž Prapótnik

rojen 24. septembra 1966 v Slovenj Gradcu je univerzalni ustvarjalec in avtor: profesionalno je grafični oblikovalec in urednik pri Založbi Cerdonis, soureja in oblikuje tudi Odsevanja, koroško revijo za leposlovje in kulturo. Besedila – poezijo, prozo in publicistiko – objavlja v slovenskih revijah ter časopisih. Pesnik, tudi pisec songov in kitarist oz. baskitarist, je prva besedila napisal kot najstnik za garažni bend. Muze so mu bile naklonjene – sledi izdaja pesniških zbirk, najprej treh samizdatov (opremljenih z lastnimi risbami in grafikami), nato tiskanih knjig:

- **POSQS ŠT. 1**, 1988, samizdat,
- **Krik iz labirinta**, 1990, samizdat,
- **Strgane stru(pe)ne**, 1991, samizdat,
- **Pegaz prebija zvočni zid**, 1992, ČZP Voranc, spremna beseda Ciril Zlobec,
- **V redu kaos**, 1996, Založba Cerdonis, spremna beseda Milan Vincetič in Marjan Pungartnik.

Z zasedbo Ex animo ustvarja in izvaja avtorsko glasbo: **Ekslibris** (CD, mini album, 2001, samizdat). Inovativno oblikovalsko idejo in zasnovo za nestandardni inštrument, 6-strunski bas z uglasitvijo ter zvokom kitare, je leta 2004 realiziral mojster Nace Zaletelj ...

